

kalder det altsaa en Jargon, lad os sige en i høj Grad usleben *façon de parler*, som er ham ejendommelig — paa Grund af disse Omstændigheder og paa Grund af den Omstændighed, at han skal have denne platonisk-panteistiske Livsanskuelse bragt ind under bibelske og kirkelige Udtryk, lider hans Forkyndelse og Skribentvirksomhed af en uheldig Uklarhed. Derved kommer der til at foreligge en ganske særlig Situation af en helt anden Art, end hvor det drejer sig om at rejse Vranglæresag om enkelte Punkter. Derfor har denne Dr. Kure-Sag overbevist mig om, hvad jeg for øvrigt fra dette Sted gentagne Gange tidligere har peget paa, at vi behøver en § 8 for Præster. Der er foreliggende Forhold og forskellige Tilfælde, som gør, at man maa have noget saadant, for at Menigheder og Kirken som Helhed kan befries f. Eks. for Mænd af en saa ejendommelig Beskaffenhed som Dr. Kure.

Jeg mener, at Dr. Kures Tilstedeværelse i den danske Folkekirke allerede støder an mod en apostolisk Grundregel, som er fremsat af Paulus i 1ste Korintherbrev, 14de Kapitel, og som ikke godt kan tilsidesættes, uden at Menighedernes Guds-tjeneste lider alvorlig Skade. Paulus var en baade from og klog Mand, og han erklærede, at naar man taler i Tunger, opbygger man kun sig selv, men da Meningen er, at man skal opbygge Menigheden, forbød han i Korinth, at man talte i Tunger, medmindre der var en, der kunde udlægge den, der talte i Tunger. Nu er jeg forholdsvis klar over, at der endnu findes enkelte, der, selv om de mener, at Dr. Kure taler i Tunger, vil formene, at hans Tale opbygger andre end ham selv; men jeg tror, at alle maa indrømme, i alt Fald efter Dr. Kures egne Udtalelser, at det hidtil har været umuligt for nogen i Kongeriget Danmark at udlægge ham paa en saadan Maade, at han har villet vedkende sig, at det var det, han havde ment.

Jeg mener derfor, at naar det er ganske umuligt at finde en, der kan udlægge ham for Menigheden i Ugilt eller andre Steder, er hans Virksomhedsomraade at henlægge andetsteds end i Kirken. Naar Dr. Kure f. Eks. paa Spørgsmaalet: Er Solen Gud? svarer: Ja, naturligvis er Solen Gud — eller han taler om, at Gud eller Kristus er i en raadden Kartoffel, eller han omtaler, at Rormaalet med Præstens Virksomhed er at præke Kirken tom, eller han erklærer, at paa det etiske Omraade gælder det om at faa Figenbladet væk, og den Slags Ting, kan jeg vel forstaa, at en Menighed, som er

stedt overfor den Slags Udtalelser, bliver ganske forvirret. Jeg vil derfor igen indstændigt henstille til den højtærede Kirke-minister, at han træffer Foranstaltninger til, at vi kan faa en § 8, vel at mærke naturligvis, ligesom vi søger at faa det paa Skolens Omraade, en § 8, som er betryggende, saaledes at ikke Anklager og Dommer bliver den samme.

Ogsaa jeg synes, ligesom det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) og min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, at Ministeren bør tage under Overvejelse, hvorledes Folkekirkens Medlemmer kan værnes imod, at Frimenigheder, der bruger deres Kirker, kan blive et Skattely. Der behøves aabenbart en Tilføjelse til § 22 i Loven om Kirkers Brug, og i det Udvalg, der i sidste Samling behandlede Forslaget om Ryslinge, overvejede vi netop dette Forhold. Jeg tror, det kan siges, at det ikke er blot i Sønderjylland, men ogsaa i Nørrejylland og andetsteds, at dette Spørgsmaal er meget brændende. Min Partifælle, det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen henlede i nævnte Udvalg netop Opmærksomheden paa, at for Sognemenigheden i Ryslinge var de store Valgmenigheder, der er dannet derovre, en alvorlig Sag; det var umuligt for Sognemenigheden at bære de Byrder til Vedligeholdelse af Kirken, som paalægges den.

Jeg kommer derved ganske naturligt til at berøre det Spørgsmaal, som var fremme i Fjor i Anledning af den Bemærkning paa Finansloven, som Ministeren havde ønsket indsat; der havde til Hensigt at faa Penge til trængende Kirkers Istandsættelse. Den højtærede Minister vilde den Gang have, at disse Penge skulde komme fra Præstelønningsligningen. Jeg mener stadig, at det er Statens Pligt, saa længe Forholdet grundlovsmæssigt er, som det er, at sørge for, at trængende Menigheder faar Støtte til at istandsætte deres Kirkebygninger. Jeg minder igen om det Spørgsmaal, der var fremme i Fjor, som jo er et særlig grelt Eksempel paa dette Forhold, Rom Kirke, som tilmed hører til de Kirker, der maa betragtes som nationale Mindesmærker. Den højtærede Minister mener jo, at andre Kirkeindtægter bør komme en saadan trængende Kirke til Hjælp, og det var saare rimeligt, om Kirkens Situation var en saadan, at der fandtes en højere Grad af Selvstyre, saa at ogsaa det økonomiske Forhold var lagt i selve Menighedens Haand. Men saa længe dette ikke er Tilfældet, saa længe vi har en Folkekirke, der er bundet paa den Maade, som den er,